

- Hiszen a semmi nem létezhet! – kiáltott fel az addig oly jámboran hallgató s figyelő Agancs. Éppen elegendő ideje ült már ott a bokor tövében ahhoz, hogy a felgyülemlett gondolatok kifakadjanak ajkai közül. Hosszú végtagjaival a földet túrta maga előtt.

- A semmi létezik, mivel a valami hiánya jelen van - vágta rá Tölgy. Méretes hajkoronája szelíden lengedezett az éjjeli szélben. Hangzása ellenére egy meglehetősen csendes disputa volt ez. Jégmadár türelmesen kivárta sorát, majd énekelni kezdett.

- S ha a semmi van, úgy csupán a lét halhatatlanságát láthatjuk benne, ám ekképpen nem lehet valós - ha létező. S ha a semmi nincsen, saját nem-léte a világra hívja őt.

A kék test megrezzent, majd lehullott a vörös, száraz levelek tömegébe. Azok pedig átölelték. Tölgy gerince meghajlott a felerősödött fuvallatoktól, melyek csakhamar le is nyugodtak. Újból kiegyenesedett, miközben madárhullámok szálltak el a feje felett.

- Szavaink formája más, irányuk egy.

Hosszú Fül örvendezett magában, hogy ilyen sokáig tartó beszélgetés kerekedett egyetlen, kicsiny ötletéből. Ritkaságnak számított már, hogy ekkora társaság gyűlt össze a természet közepén.

- Te mit gondolsz, Hosszú Fül? – fordult felé Agancs. Hosszú Fül azonban nem kívánt hozzáfűzni semmit sem – így is végtelen elégedettséget érzett. Lassan lehunyta szemét, s a többiek elfordultak tőle. Ekkor Varjú harsány köhögéssel hívta fel magára a figyelmet.

- Khm, az ember akkor mi lehetne más, mint a semmi? Létezik és ől. Gyertek közelebb, s nézzétek, hogy pusztítja el a bölcsőt, mely a világra segítette! Eljön értetek! Kelletek neki! Szüksége nincs rátok, de már rég övé Földanya, s ti mindahányan az útjában álltok! Ő az új teremtőnk – ha korcs is és vad!

Tölgy kérdezett, s ez minden évszázad egyedülálló alkalma volt.

- Talán elérhetetlennek érzed magad a fejemen ülve? Ne gondolja senki, hogy megszabadulhat ettől a világtól, míg itt marad!

Varjú elszégyellte magát, s fekete karjait kitarva elmászott a legközelebbi odúig, melybe befészkelve az éjszakát kémlelte egy sötét szempárral karöltve. A fák gesztenyebarna kérge körül hullámozó levegőt hamarosan felhevítették az önkényesség őszi színpompát idéző, magasra nyúló levelei. Ugyanakkor az ostobaság szürke, áthatolhatatlan füstfüggönyként telepedett meg a társaság felett, s így annak tagjai hunyorogni kezdtek; keresték egymást.

- Tölgy, merre vagy? – kérdezte az esetlenül botorkáló Agancs.

- Ott vagyok, ahol mindig is voltam – szólt a válasz, s ezt hallván Agancs már nem kutatta őt tovább. Lefeküdt inkább a forró avarba, s a mennydörgéstől úgy megrémült, hogy a lelkét is kilehelte. Igen jelentős nap volt ez, hiszen Tölgy olyasvalakitől kérdezett, kinek halkan zengő hangját már makk kora óta nem hallotta.

- Helyes-e ez így? Így, hogy nem tudják: szeretnek.

- Ó, tudják! – szólt az öreg Tél a maga páratlanul nyugodalmas, csillapító módján. – Ne aggódj! Ők megteszik helyetted, s belátják hamarost: akképp terebélyesedni, miként vélik, képtelenség.

- S mikor pattanhat ki e szikra agyukból vajon?

Tél nevetett.

- Meglehet, túlságosan sokáig éltél az igyekvők közt.

Tölgy szerteágazó, ám minduntalan kapaszkodó tudata fényességet tapintott, s recsegve-ropogva, mintegy az egykoron zöld, arany, kopasz, s ezüstös lombokkal betakarózott, alvó dombság őslakója, kipattant a hamuval borított föld finom markolásából. A valaha ékes

hajviselet most szürke árnyként ömlött a talajra, s úgy festett, mint a békességet nem találó halott szelleme, mi még arra is képtelen, hogy önmagát mutassa. Ám ez az üresnek tűnő gomolyag nem Tölgy arcának volt utolsó portréja. A Tűzcsiholók, Sziklazúzók, Vérforralók, Világfalók lelke csapódott le tehetetlen képként – de már el is rebbent, ahogy a villogó sav szétmarta a koronát. Az erdőben ezután hosszú időközön át senki sem beszélt, noha sokan szóltak. Mire a fény lenyugodott, s az éj fellegei a nappalt húzva maguk mögött a messzeségbe lebegtek, tisztán láthatóvá vált, mi addig elfedve várakozott. Nemsokára az erdő emléke végleg eltávozott az elmékből s szívekből egyaránt, s ekkor a seb gyógyulásnak indult. Hó hullott a hamvakra, a kiszáradt medrek hagyatéka elpusztíthatatlan kristállyá dermedt. Tél ily módon üdvözölte a tű hegyén fátyolként kesergő életet – vakító leplet küldött a legfelsőbb rétegek szilárd, barna csontjára. S ez alkalommal hosszasan kitarzott, s szele is jóval hűvösebb volt a megszokottnál.